

НАШЕ ЖИТТЯ

ГАЗЕТА ЗАСНОВАНА
В ЛИПНІ 1967 РОКУ

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ
УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

ВИХОДИТЬ
ЩОСУБОТИ

№ 38 (834) | Субота, 17 вересня 1983 року | Ціна 2 коп.

ІДЕ НАДПЛАНОВЕ ВЗУТТЯ

Незважаючи на те, що планові завдання і соціалістичні зобов'язання нинішнього року досить напружені, нечуючі трудівники Стрийської фабрики гумового взуття успішно справляються з ними. Майже десять тисяч пар надпланового взуття, позначеного першим сортом, поставили вони споживачу.

Продуктивність праці праці зросла проти планової на 1,4 процента. Особливо відмінних успіхів у праці нечуючі виробничники досягли у вересні, говорить старший нормувальник фабрики Д. І. Тепла.

В авангарді соціалістичного змагання впевнено йде дружній колектив глухих трудівників розкрийної дільниці, яку очолює майстер О. С. Пустовіт. Тут, вміло застосувавши прогресивні методи праці, зекономили сировини і матеріалів на 19 тисяч 300 карбованців. Приклад всьому колективу фабрики подають члени УТОГ І. І. Богданов, С. М. Пилипів, В. М. Швабик, М. В. Гіряк, І. В. Палюк. Не відстає від товаришів і колектив заготовельної дільниці зміни «А», де майстром Л. М. Качалова. Подарному трудящі чуючі і нечуючі взуттєвники, серед яких відзначаються швачки М. С. Груданова, Д. К. Стефанішнін.

З. РОМАНІВ.

Львівська область.

Шанують і поважають в Донецькому трикотажному об'єднанні Ганну Микитівну Віду за сумлінне ставлення до виробничих обов'язків. Вона — багатоверстатниця.

Бригада, у якій працює Ганна Микитівна, зобов'язалась виконати завдання одинадцяти п'ятиріччя за чотири роки. Вся продукція, яку виготовляє колектив, атестується державним Знаком якості.

Запорука успіху — висока трудова і технологічна дисципліна.

Фото Б. БУРАКІВСЬКОГО.

КОЛЯ ЦІЄЙ ЛЮДИНИ особлива. В дитинстві Едуард Ліферов втратив слух, у зрілому віці — зір. Однак це не зламало його характер, не вселило зневіру до життя. Едуард Валентинович повторив подвиг Островського, Титова, Маресьєва... Він вистояв і зумів піднятися вище власного болю, знайшов місце серед людей. Ліферов не написав прозових творів, але його руки створюють іншій цінності. Він — столяр.

Родом Едуард з Новоросійська. Разом з містом пережив усі жахи війни. З фронту не повернувся батько, тож малолітній хлопчик узяв на свої плечі турботи по господарству. Після тяжкої хвороби він ріс глухим.

Коли виповнилося сім років, життя понесло його по світу. Спочатку вчився в Армавірській спецколії-інтернаті для глухих дітей (закінчив на «відмінно»), потім пішов трудитись на завод теслею. Згодом переїхав до Києва, одружився, став працювати столяром на верстатобудівному заводі.

Київ Ліферов полюбив відразу. Інколи навіть здавалося, що в цьому місті народився і виріс. І коли ходив його вулицями, і дивився на будови, то найбільше хотілося стати справжнім майстром. «Як тільки отримаю квартиру, розмірковував він, проведу перший експеримент: обладнаю її меблями, зроблю так, щоб було затишно нам, і дітям».

Проте фантазію свою втілював раніше, як перейшов на експериментально-меблеву фабрику. На цьому підприємстві Едуард Валентинович уперше взявся за новий проект, уперше змайстрував дивовижні шафи, серванти, столи... Ще й досі пам'ятає він, як зібралися одного разу біля нього чи не всі робітники цеху.

— Оце краса! — захоплювалися вони. — Комар носа не підточить!

ТА НАЙБІЛЬШЕ експериментував Ліферов у власній квартирі. Пізно ввечері, коли дружина клала спати дітей, сів за олівцем на кухні й креслив. Різні деталі вигадував. Потім, через два-три дні, майстрував. Десь під осінь умеблю-

вання квартири було готове: шафи для одягу, книг — засклені, з візерунками, орнаментом. А ще — стіл відкидний, місток для телевізора. Сусіди визнали: за їхньої пам'яті не було таких майстрів. Отож і стали приходити до столія — креслення просити, досвід переймати.

Здавалося б, тільки й жити, якби не одне лихо, що трапилось на початку травня 1981 року. Заключивши договір про надомну працю, Ліферов вирішив обладнати новий верстат. Під час випробування двигуна, — 7 тисяч обертів на хвилину — ненароком злетів

ки. Високий, красивий... Деякий час мовчали, потім Марина сказала:

— Сідайте, — і повела батька до стільця.

ДВІ ГОДИНИ дочка вистукувала на батькових долонях запитання й відповіді, виплітаючи в них також інформацію, що збиралася за день.

— Спочатку ми писали на його руках літери — «А», «Б», «В»... Потім виводили слова, — розповідає найменша дочка, п'ятикласниця Наталя. — А згодом уже мама навчилася розмовляти з татом доторком пальців.

Почекавши хвилину, дум-

РИСИ НАШОГО СУЧАСНИКА

ЛЮБОВ І МУЖНІСТЬ

камінь і влучив майстрові у ліве око (на праве він перестав бачити після хвороби). Становище ускладнилось відразу — потрібно було боротися за одне-єдине око.

Із щоденника дочки Марини: «Негайно викликали «швидку допомогу». Операція зробили в Жовтневій лікарні. Потім їздили в Інститут імені Філатова. Мама дивилася на лікарів і прохала: «Дорогі мої! Я вас дуже прошу, візьміть у мене око — вставте, вставте!»... Але відповідь була безнадійною: повністю розбитий зоровий нерв...»

З тих пір минуло два роки. І ось, їдучи до Едуарда Валентиновича, бентежно хвилююся: як зустрінемося з ним, чи зрозуміємо один одного?

Він сидів у кріслі й торкав пальцями літери в книзі — читав.

— Знайомтесь! Це мій батько, — сказала старша дочка Марина.

Вона торкнула його за плече і він пішов назустріч, простягаючи руки. Ми зупинилися. Він міцно потис мою руку, показавши мімікою (Марина в той час переклала): столяр Едуард Ліферов. Кругле обличчя, чорні брови, мускулясті ру-

ку сестри продовжила Марина:

— Батько розповідав, що це дуже страшно, коли вітри, тумани, шум машин і кольори навколишнього світу, словом усе — поруч, але не в тобі і не кризь тебе... Він навчився згодом уловлювати «настрій» дня по запаху, а ритм музики — дотиком пальців... Коли тато перестав бачити, я пішла в бібліотеку імені М. Островського, щоб узяти буквар: — шрифт Брайля. Дізнавшись, що батько столяр, працівники бібліотеки сказали: «Марна то справа, у нього пальці занадто грубі. Ми знаємо одного директора школи сліпих, який, втративши зір, так і не навчився читати, хоча пальці у нього були набагато чутливіші...».

Ліферови не стали слухати порад. Поки Надія Гаврилівна відпарувала чоловікові руки щодня, діти запасалися книгами. І згодом Едуард Валентинович навчився по них читати. А ще продовжив роботу надомника.

НИНІ він найбільше трудиться в першій половині дня, коли Валя й Наталя у школі, а дружина зі старшою дочкою на роботі. Сидить він у своїй затиш-

ПО РІДНІЙ КРАЇНІ

12-МІЛЬЙОННИЙ ВІДВІДУВАЧ

Ульяновськ. Нескінченим є потік людей з усіх куточків країни, з зарубіжних держав на батьківщину великого Леніна. Сьогодні в Ульяновському філіалі Центрального музею В. І. Леніна зареєстрований 12-мільйонний відвідувач.

Ним став Герой Радянського Союзу, заслужений учитель школи РРФСР М. М. Вербін, якому храни-

тели музею в урочистій обстановці вручили квіти з меморіального саду сім'ї Ульянових, бібліотеку політичної літератури.

НАЙБІЛЬШІ НА СХОДІ КРАЇНИ

Алма-Ата. Збирання зернових плантацій кукурудзи, найбільших на сході країни, сьогодні почали землероби Казахстану. Врожай всюди вирощено високий. Багато господарств одержують 50—60 центнерів зерна з гектара.

А на полях ланок Ж. Кудайбергенова і К. Жаксилікової у радгоспі імені 60-річчя СРСР Чимкентської області досягнуто рекордного збирання — 110 центнерів. Всі 300 збирально-транспортних комплексів працюють за погодинними графіками.

КИШІНІВСЬКІ ОБПРИСКУВАЧІ

Кишинів. Підвищити ефективність обробки посівів допоможе пілотам сільгоспавіації використання модифікованих обприскувачів.

Їх виробництво освоєно на Кишинівському дослідному заводі цивільної авіації. Ця апаратура дає можливість економніше витрачати хімічні засоби при знищенні бур'янів, точніше виконувати рекомендації агрохіміків.

(За повідомленнями кореспондентів ТАРС).

На випробуванні — електромобіль

Тольятті (Куйбишевська область). Спеціалісти Волзького автозаводу розробляють малотоннажні вантажні електромобілі для внутрішніх перевезень. Випробовуються дослідні зразки таких машин.

Електромобілі мають надійний і економічний електропривід. Один раз зарядивши батареї, можна проїхати 85—100 кілометрів. Вантажопідйомність новинки — 300—500 кілограмів. Автомобіль без вихлопних газів від працюючого мотора допоможе зробити повітря міста чистішим, знизити рівень шуму.

На знімку: дослідний зразок електромобіля VAZ-2802. Він призначений для перевезень до 500 кілограмів вантажів у міських кварталах.

(Фотохроніка ТАРС —

КОР. ТАРС).

РАТАУ).

Попереду високі рубежі

Достроково введено в дію на встановлену потужність магістральний газопровід Уренгой — Помари — Ужгород. З цією видатною перемогою будівельників, експлуатаційників, проєктувальників, всіх учасників будівництва цієї унікальної у світовій практиці інженерно-технічної споруди сердечно поздоровили Центральный Комітет КПРС і Рада Міністрів СРСР.

Цей події були присвячені 12 вересня мітинги в колективах будівельників, у прирассових містечках і на споруджуваних компресорних станціях у Тюменській області. Учасники мітингів висловили вдячність партії і уряду за високу оцінку їх праці.

На мітингах прийнято підвищені зобов'язання. Так, уренгойські будівельники і газовики вирішили прискорити виведення трубопро-

воду на проєктну потужність, достроково завершити спорудження головної компресорної станції.

Високі рубежі намітив колектив тресту «Татнафтопробудбуд»: сьогодні відбувся мітинг будівельників, монтажників, водіїв і експлуатаційників. Трасовики, які проклали ділянку від Вятки до Волги на півроку раніше строку, запевнили, що й новий наддалекий газопровід Уренгой — Центр

буде здано в експлуатацію достроково.

Мітинги проведено і в інших областях, через які пролягала 4.451 — кілометрова траса газопроводу Уренгой — Помари — Ужгород. Сьогодні на багатьох її ділянках будівельники, експлуатаційники збиралися на робітничі збори. І хоч вони були присвячені трудовій перемозі, йшла ґрунтовна розмова дальшого вдосконалення роботи.

ПОСИЛЮВАТИ КОНТРОЛЬ

3 семінару інженерів з техніки безпеки праці

Втілюючи в життя рішення партії і уряду, у виробничих об'єднаннях і на підприємствах Товариства чимало зроблено для профілактики травматизму, поліпшення умов праці, побуту і відпочинку трудящих. Тільки протягом минулого і першого півріччя нинішнього року, наприклад, для цього витрачено понад 714 тисяч карбованців.

Вивільнено від праці зі шкідливими умовами 22 робітники, поліпшено умови праці для 1300 виробничників, у тому числі понад 1000 жінок.

На багатьох підприємствах зменшилась кількість нещасних випадків. Заслужує, зокрема, на увагу досвід Сімферопольського, Херсонського УВП, Львівського швейного підприємства «Силует», де не сталося жодного випадку виробничого травматизму.

Покращили роботу комплексні пересувні лабораторії по охороні праці.

Однак, контрольні перевірки говорять про те, що окремі керівники підприємств і об'єднань недостатньо дбають про організацію безпеки праці, не створюють належних санітарно-гігієнічних умов, спрямованих на попередження професійних захворювань робітників і службовців, не впроваджують сучасних засобів з техніки безпеки.

Внаслідок цього тільки протягом нинішнього року на Донецькому виробничому об'єднанні «Електромагніт»

зафіксовано 5 нещасних випадків. Головна причина їх появи — незадовільна організація оперативного контролю; тут подеколи не проводиться повторний інструктаж, на дільницях і в цехах відсутні інструкції з безпечних методів праці.

Аналогічне становище і на Полтавському УВП-2. Не відповідає встановленим вимогам робота служб охорони праці також і на Єнакіївському, Лебединському та Кіровоградському УВП.

До цього часу на Вінницькому, Дніпропетровському, Івано-Франківському, Кіровоградському, Ужгородському № 1 та в Одеському виробничому об'єднанні «Електрик» не обладнано кабінети з охорони праці.

Трапляються випадки неякісної експлуатації та несвоєчасного ремонту технологічного обладнання. На Комунарському, Кіровоградському, Лебединському, Ужгородському № 1 та на інших підприємствах графіки планово-попереджувальних ремонтів складаються формально, проводиться ця важлива робота несвоєчасно, дефектні акти на ремонт обладнання і акти на його передачу в експлуатацію не складаються.

Ці та інші недоліки, про які говорилося на семінарі головних інженерів та інженерів з техніки безпеки, що відбувся в Чернігові 8—9 вересня цього року, свідчать про низьку трудову і

виробничу дисципліну, формальне ставлення керівників до виконання своїх службових обов'язків, низьку вимогливість до підлеглих.

Для усунення виявлених недоліків учасники семінару розробили конкретні рекомендації. У всіх колективах Товариства, вказується в них, слід глибоко і всебічно розглянути стан справ по охороні праці і техніки безпеки, створити безпечні умови праці, підвищити культуру виробництва, посилити контроль за дотриманням правил техніки безпеки і норм виробничої санітарії, не допускати нещасних випадків і професійного захворювання.

Забезпечити своєчасне і якісне проведення оперативного контролю за охороною праці і техніки безпеки всіх ступенів.

Своєчасно підбивати підсумки й усувати виявлені недоліки, підвищувати вимогливість до порушників техніки безпеки. Осіб, які не забезпечують належного контролю за неухильним дотриманням виробничої дисципліни, правил праці і техніки безпеки, притягати до суворой відповідальності.

Для посилення контролю за виконанням норм, правил і вимог з техніки безпеки, пересувні комплексні лабораторії повинні двічі на рік перевіряти стан охорони праці на підприємствах, проводити перевірки умов праці, надавати допомогу в оформленні наочної агітації, забезпечувати пам'ятками, інструкціями та іншою технічною документацією.

Керівники підприємств і об'єднань Товариства повинні докласти максимум зусиль, щоб в очолюваних колективах недопустити випадків виробничого травматизму.

В. ГРИГОРЕНКО.

Відмінно працює в Одеському виробничому об'єднанні «Електрик» таблетувальник Вячеслав Миколайович Вологовський.

Його характеризують на підприємстві як вдумливого, вимогливого до себе, сумлінного, з творчими рисами трудівника.

З року в рік Вячеслав Миколайович підтверджує звання ударника комуністичної праці.

Змінні завдання В. М. Вологовський виконує на 150—160 процентів.

Фото Й. МІНДЕЛЯ.

Ветеран праці швачка-мотористка Валентина Іванівна Зайцева трудиться на Сімферопольській фабриці культтоварів. Збагачена чималим досвідом роботи, вона охоче ділиться професійними знаннями з молодими виробничниками.

Добрим успіхам трудівниці значною мірою сприяє володіння двома спеціальностями. Валентина Іванівна виробничі завдання виконує на 105—110 процентів.

Їй присвоєно звання «Ударник комуністичної праці».

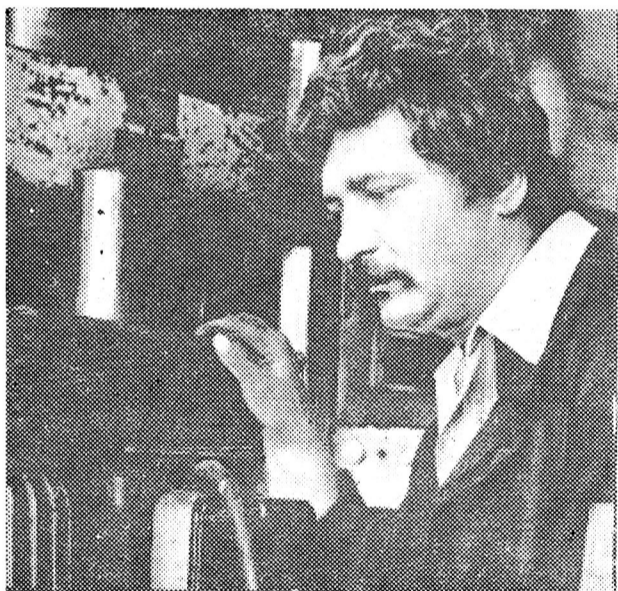
Фото О. ШУСТА.

ЗВЕДЕННЯ

ВИПУСК НОРМАТИВНО-ЧИСТОЇ ПРОДУКЦІЇ ПІДПРИЄМСТВАМИ ТОВАРИСТВА ЗА СЕРПЕНЬ 1983 р.

(в тисячах карбованців)

Назва підприємства об'єднання	План	Фактичне виконання	Процент виконання
Сумське	28	34	121,4
Харківське № 2	39	45	115,4
Дрогобицьке	60	69	115,0
Єнакіївське	56	63	112,5
Ужгородське № 1	24	27	112,5
Івано-Франківське	76	83	109,2
Львівське швейне підприємство «Силует»	112	119	106,3
Черкаське	53	56	105,7
Бродівське	73	76	104,1
Білоцерківське	76	79	104,0
Житомирське	78	81	103,9
Ужгородське № 2	59	61	103,4
Ровенське	33	34	103,0
Вінницьке	69	71	102,9
Донецьке виробниче об'єднання «Електромагніт»	350	360	102,9
Полтавське № 1	41	42	102,4
Полтавське № 2	88	90	102,3
Київське дослідно-виробниче об'єднання «Контакт»	366	374	102,2
Кіровоградське	48	49	102,1
Чернівецьке	241	246	102,1
Херсонське	56	57	101,8
Кам'янець-Подільське	62	63	101,6
Харківське № 1	69	70	101,5
Конотопське	72	73	101,4
Дніпропетровське	49	49,6	101,2
Одеське виробниче об'єднання «Електрик»	168	170	101,2
Ворошиловградське	140	140	100,0
Дніпродзержинське	83	83	100,0
Запорізьке	178	178	100,0
Лебединське	42	42	100,0
Лубенське	68	68	100,0
Миколаївське	33	33	100,0
Сімферопольське	33	33	100,0
Чернігівське	75	75	100,0
Артемівське	78	74	94,9
Комунарське	31	23	74,2
ВСЬОГО:	3207	3290,6	102,6

До 40-річчя битви за Дніпро і визволення Києва

ДОРОГАМИ ПЕРЕМОГ* НА УКРАЇНСЬКІЙ ЗЕМЛІ

З величезним ентузіазмом зустріли ми наказ Батьківщини — звільнити Україну від німецько-фашистських загарбників. Благородна визвольна місія, що випала на долю нашого корпусу, додавала кожному танкістові нових сил.

Кожен наш солдат і офіцер розумів, що повернення Батьківщини українських земель відкриває нові можливості для перемоги над ворогом. Знищувана, але не знищена, нескорена партизанська Україна оживає знову і дасть фронтowi хліб і метал, снаряди і бойові машини, насагу своїм визволителям.

У боях за Лівобережну Україну та звільнення Києва воїни-танкісти вписали

* Закінчення. Початок див. «Наше життя» від 10 жовтня ц. р.

нову славу сторінку в бойову історію корпусу.

Прохолодного світанку 21 серпня розвідувальна група під командуванням офіцера Читаліна у складі двох легких танків, кількох десятків автоматників і бронемашин одержала завдання здійснити рейд по тилах ворога, увірватися в місто Зеньків і виявити сили гітлерівців, розвідати їхні комунікації та захопити «язику».

Розвідники благополучно пройшли через передній край оборони ворога і обережно рушили далі. Ідучи в головному дозорі на броньовику, сержант Волох попутно знищив кількох фашистів. Ось уже й передмістя Зенькова — село Тарасівка. Тут містився великий німецький гарнізон. Командир Читалін вирішив проскочити село на великій

швидкості. Наче вихор промчалася розвідники через Тарасівку і без жодного пострілу підійшли до Зенькова — районного центру Полтавської області. Фашисти й думати не могли, що радянські воїни зв'язяться на такий відчайдушний рейд у глибокій тиші, та ще й удень. Через те поява розвідників Читаліна була для ворога цілковито несподіванкою.

У містечку панувала тиша. Розвідники, поділившись на дві групи, просуваючись до центру. Першу групу очолював сержант Анатолій Волох, другу, з танками, повів Читалін. Біля одного з будинків Волох помітив велосипед. Він миттю прийняв рішення. Сів на велосипед і через декілька хвилин з'явився на центральній площі міста. Тут стояли чотири ворожих танка.

Сержант діяв швидко, рішуче. Вискочивши на перший танк, він відкрив люк

і кинув усередину одну за одною дві гранати. Побачивши, що до площі наближаються наші танки, відскочив убік. І вчасно, бо розвідники вже відкрили вогонь по ворожих машинах.

Серед гітлерівців зчинилася паніка. З жахом тікали вони навсеред. А Волох гасав на велосипеді по вулицях і з автомата розстрілював фашистів. Та невдовзі ворог опам'ятався. Коли розвідники, знищивши чотири танки і захопивши полонених, поверталися назад, за Зеньковим їх атакували декілька ворожих винищувачів. Були підбиті обидва танки, броньовик, декілька чоловік поранені, серед них і командир групи Читалін. Командування взяв на себе Анатолій Волох. Він вивів з-під обстрілу розвідників, доставив у частину поранених та привіз кількох полонених. За цей подвиг сержанту Волоху було присвоєно звання Героя Радянського Союзу.

Рішуче й сміливо діяли воїни-танкісти в боях за Радянську Україну. Навальне просування вперед — ось

них груп держпромисловості і трудівників сільської місцевості. Багато теплих і вдячних слів прозвучало на адресу Євгена Цветкова з села Краснокам'янки, робітниці з Алушти Зої Дячкової, Василя Яскевича з Ялти та багатьох інших.

Цей вечір, організований Ялтинським міжрайвідділом УТОГ і присвячений правдолюбивим п'ятиріччю, став помітною подією в громадсько-політичному житті нечуючих м. Ялти Кримської області. Того дня вшанували ударників комуністичної праці, робітників компакт-

Голова Ялтинського міжрайвідділу УТОГ Марія Павлівна Майко щиро привітала передовиків з вагомими досягненнями у праці і побажала їм нових трудових успіхів.

Р. СКОВОРОДНИКОВ.

Кримська область.

За працю ударну

ДНІПРО ФОРСОВАНО

Ворог похладав великі надії на яку широку водну перепону як Дніпро. Досить сказати, що тільки проти нашого корпусу тут діяло кіль-

ка піхотних, моторизованих дивізій та одна танкова. До того ж протягом останніх місяців ми з боями пройшли близько 400 кілометрів, і

ЩОБ ЦВІЛИ САДИ

Роки війни... Минають десятиріччя, а вони ще й до-сі постають в уяві, привид-жуються у снах. Скільки б не сплило часу, а роки ті не зітруться в людській сві-домості, їх будуть пам'ятати наші внуки і правнуки, роки ті озиватимуться голо-сом наших батьків, братів,

сестер, які загинули, визво-ляючи рідне та кровне... Важкі ті роки... Звільнення Донецька (ко-лишнє Сталіно) не було для нас несподіванкою. Ми то-ді працювали у віддалено-му колгоспі. «Все для фрон-ту, все для перемоги!» та-кий був наш лозунг. Мені,

як комуністу, доручили то-ді вести в позаробочий час політичну і пропагандист-ську діяльність.

Після сталінградської битви всі радянські люди працювали з однією дум-кою: перемога немінуча! І ось, дізнавшись про звіль-нення рідного міста, я від-разу поїхав у обком партії. Розмова була щирою і діло-вою: «Ідьте в облсоюзбез.

Там не вистачає комуністів». Важка дорога, безсонні ночі (вагони весь час були переповнені військовими)... І, нарешті, рідне місто! Ко-ли вийшов на його вулиці, страшно було глянути: роз-валені будинки, розбиті мовчазні заводи, зруйновані шахти...

В облсоюзбезі до основ-ної роботи мені доручили також виконувати обов'яз-

ки голови обласного відділу УТОГ. Знайомлячись з людьми, я дізнався, що більшість з них були голод-ними, що всі вони, хоч і страждали, однак працюва-ти на німців так і не пішли. «Весною я перевіз свою сім'ю додому. В цей час уже розпочалась велика ро-бота по відновленню Доне-цького облвідділу УТОГ.

Керувала нею М. Д. Труха-нова. З її ініціативи глухі трудівники міста відбудува-ли клуб, відновили роботу в майстернях. А я пішов працювати по спеціальності — директором спецшколи-інтернату в м. Жданові.

В ті дні уже цвіли сади і піднімалась пшениця...

Я. РАДОМСЬКИЙ,
ветеран праці.

Понад тридцять років працює слюсарем-складаль-ником на Мелітопольському заводі «Гідромаш» Володи-мир Григорович Терехов. Прийшов у колектив тру-дівників зовсім юним, без будь-якої спеціальності. Згодом освоїв слюсарну справу, потім став слюса-рем-складальником. Працю-вав старанно, сумлінно. По-стійно перевиконував вироб-ничі завдання, особливу увагу звертав на якість ро-боти.

Адміністрація підприєм-ства цінує відданість робіт-ника, всіляко заохочує його продуктивну працю. З року в рік В. Г. Терехов підтвер-джує звання «Ударник ком-муністичної праці», його на-городжено знаком «Пере-можець соціалістичного зма-гання 1981 року». Володи-мир Григорович — ветеран праці, ветеран підприємст-ва, а ще — майстер спорту.

Р. СКУБЕНКО.
м. Мелітополь
Запорізької області.

Перед кожним керівником школи стоїть важливе зав-дання — створити творчий педагогічний колектив, ре-тельно дібрати кадри, вміло розподілити їх. Адже від цього залежить успіх усьо-го навчально-виховного про-цесу.

У нашому колективі ство-рено хороший психологіч-ний мікроклімат. Робота ад-міністрації підпорядкована розвитку творчої активнос-ті педпрацівників. Ми пра-гнемо, щоб кожен практич-ний працівник школи зай-мав активну життєву пози-цію. Для цього перш за все, чітко плануємо роботу, оск-ільки без цього дати оцін-ку діяльності колективу і окремих робітників, немож-ливо, не провівши паралелі між наміченим і виконаним.

Плануючи той чи інший вид діяльності, ми прагне-мо розрахувати і розстави-ти сили всіх членів педаго-гічного колективу так, щоб кожен з них віддавав мак-симум того, що він може за своєю підготовкою і особис-тими якостями. Так, при складанні річного плану, ми завчасно визначили творчу групу вчителів і виховате-лів, котра займається зби-ранням матеріалів, прово-дить анкетування педколек-тиву з метою вдосконален-ня навчально-виховного про-цесу, враховує зауваження і побажання працівників.

Кожне методичне об'єд-нання формує завдання, зміст і види діяльності шко-ли на новий навчальний рік.

Для оперативності вико-нання загальношкільного плану складаємо на півріччя наочний, зручний у кор-истуванні, план-календар, який координує роботу шкільних організацій і проведення позакласних за-ходів. Цим ми виключаємо дублювання, досягаємо рит-мічного використання часу і праці співробітників шко-ли.

По-різному проходить творча активність у колек-тиві і по-різному ми оціню-ємо діяльність вчителів, оск-ільки колектив за своїм складом, знаннями, особис-

Трибуна педагога

тими якостями поділяється на певні категорії: є в нас талановиті вчителі і вихова-телі — майстри своєї справи, є середні і слабкі, моло-ді і початкуючі. Предметом особливого піклування у нас є молоді вчителі і вихо-вателі, їх становлення, по-шук свого місця в школі.

У практиці роботи нашої школи стали такі традицій-ні форми вивчення нових членів колективу, як їх роз-повіді про себе і про свої труднощі, вивчення особо-вих листів з обліку кадрів,

тикуми, закріплюємо за до-свідченими вчителями і ви-хователями, запрошуємо до себе на уроки.

Добрим стимулюючим за-собом у роботі з кадрами при оцінці їх діяльності є атестація вчителів. Протя-гом п'яти років ми атесту-вали 37 чоловік. Кращих з кращих було представлено до нагороди.

Визначаючи якість робо-ти вчителя і вихователя, ми оцінюємо їх працю за дво-ма основними напрямками: за результатом його праці

ВИХОВУЄМО ТВОРЧУ АКТИВНІСТЬ

трудова книжка, і тієї до-кументації, котра уточнює і координує початкову уяву про нового викладача, спо-стереження за його педаго-гічною діяльністю під час відвідування уроків і поза-класних занять з дітьми.

Ми намагаємося визначи-ти особисті, індивідуальні дані кожного педагога шко-ли, щоб цілеспрямовано проводити свою роботу з учителями і вихователями, об'єктивно оцінювати ді-яльність кожного з них.

Ось, наприклад, як ми працюємо з «середніми» і «слабкими» вчителями і ви-хователями. Визначення це, зрозуміло, умовне для пе-дагогів. Трапляються удачі, бувають і зриви. Сильніші в чомусь одному, слабкіші — в іншому. Але головний їх недолік — незадовільне володіння методами викла-дання, використання звуко-підсилюючої апаратури, ме-тодику постановки і кор-рекції звуків, незнання пси-хологічних особливостей різних вікових груп ста-буючих дітей. Для цих то-варішів ми організували відкриті уроки і заняття, за-прошуємо на семінари-прак-

тикуми, закріплюємо за до-свідченими вчителями і ви-хователями, запрошуємо до себе на уроки.

В оцінці діяльності ми використовуємо могутній засіб виховання колективу — заохочення. У нас засто-совуються такі моральні стимули: похвалити праців-ника сам на сам або перед колективом, позитивний від-гук про його особу чи ро-боту при допомозі бюлетня «Урок року», котрий виві-шується в методкабінеті, подяка у наказі із занесе-нням до трудової книжки, нагородження грамотою. На нарадах ми зачитуємо листи-подяки і відгуки у пресі, що надійшли від батьків. У нас заведена «Книга Тру-дової Слави», куди заноси-мо прізвиська кращих вите-лів і вихователів. Ми пра-гнемо дати зрозуміти людям, що хороші справи поміча-

ються і не забуваються. А звідси — і добросовісне ставлення до справи, грома-дська активність, бажан-ня зробити свою школу ще кращою.

На оперативних нарадах у директора ми, керівники, обмінюємося думками про уроки, які відвідуємо, вив-чаємо індивідуальну май-стерність кожного вчителя і вихователя, особливо після спільного відвідування уроків і занять. Проводимо огляди кабінетів, класів, спальних та ігрових кімнат, конкурсів, вечорів, заслухо-вуємо звіти вчителів і вихо-вателів про свою роботу. І завжди прагнемо бути об'єктивними при їх оцінці.

Без ініціативи і творчості вчитель не може існувати і ми прагнемо залучити вче-телів і вихователів до до-сліджень. Важливу роль у цій справі відіграє шкіль-ний методичний кабінет, у якому кожен вчитель і ви-хователь може одержати пораду: як скласти план, підготуватися до уроку, зро-бити добірку методичної лі-тератури, ознайомитися з наказами і методичними листами вищестоящих орга-нів.

Ми прагнемо, як уже за-значалося, розумно вико-ристовувати найсильніші і сторони кожного вчителя і вихователя. «Жоден вче-тель не може бути універ-сальним втіленням всіх до-стоїнств. У кожному щось переважає: кожен може яскравіше, повніше за інших розкрити, виявити себе у якійсь сфері духовного жит-тя. Ця сфера якраз і є тим особистим вкладом, який вносить індивідуальність пе-дагога у складний процес впливу на підлітків». — го-ворив В. А. Сухомлинський.

Н. ДУДНИК,
заст. директора з нав-чально-виховної роботи Ждановської школи-ін-тернату для слабобуч-чих дітей.

Донецька область.

Три десятиріччя минуло з того часу, коли Іван Ми-хайлович Подольчак впер-ше переступив поріг прохід-ної Ужгородського УВП-1. Ті перші кроки у самостій-ного життя були невпевненими, несміливими.

Як-то прийме колектив? Та побоювання вияви-лись марними, як тепер роз-уміє Іван Михайлович. Швидко оволодів спеціаль-ністю, звичайно, не без до-помоги старших, більш дос-відчених товаришів.

Працює нині І. М. Подоль-чак складальником. Змінні завдання виконує на 120—130 процентів. Його нагороджено ювілейною Ле-нінською грамотою.

Іван Михайлович — доб-рий порадиць, наставник для молоді. Не одному по-чатківцю допоміг він оволо-діти професією.

Фото І. ЩЕРБАНЮКА.

особовий склад відчував велику втому. Та видатна подія — присвоєння гвардій-ського звання — додала нових сил кожному воїнові. Ветерани з'єднання добре пам'ятають той осінній день 22 вересня 1943 року, позначений у нашій історії славними ділами танкістів. Того дня почався новий великий етап у житті кожного воїна — битва за Дніпро.

На світанку 22 вересня розвідрпуна, очолювана офі-церами-гвардійцями майо-ром Жолобом, капітаном Гребенником та старшим лейтенантом Силаєвим до-сягла лівого берега Дніпра у районі міста Переяслава-Хмельницького. Вони перші переправилися на човнах на правий берег біля села Трахтемирова під шаленим вогнем ворога. Дві доби гру-па героїв відбивала спроби фашистів скинути у річку розвідників, але марно. До Дніпра підходили все нові підрозділи. Тут під сильним артогнем, під бомбардуван-ням ворожої авіації у хо-лодній воді працювали са-перні підрозділи гвардії май-ора Бессонова, забезпечу-ючи переправу. На прибе-

режних пісках вони будували також шляхи підходу бойової техніки до річки, ладнали переправи. Сотні великих підручних засобів — бочки з-під пального, великі човни і човники-душо-губки, дерев'яні парканні ворота — все використо-вувалося для переправи вої-нів, а незабаром уже були наведені понтони.

Воїни-танкісти у вогні битви ступали на землю правобережної України. На правий берег річки нестрим-ним потоком ішли боєприпа-си, зброя, паливе. Форсу-вавши Дніпро, ми вели жор-стоку битву за розширення правобережного плацдар-му. Безперервні скажені атаки ворога розбивалися об стійкість і мужність гвардійців.

Позаду нас Дніпро! Наш шлях — тільки вперед. Ми мусимо звільнити рідну У-країну! — таким було пра-гнення, такою була воля кожного радянського воїна. І список героїв поповнився новими іменами.

Коли білці екіпажу Ми-хайла Ремісевича досягли правого берега, вони заприся-глися один одному: «Бу-

демо йти тільки вперед!». Гітлерівці перепинили шлях танкістам самохідною гар-матою, та за другим пострі-лом «фердинанд» злетів у повітря. Ворожі автоматни-ки були поглядом шіліна-ми машини, закидали її гранатами, але танк не-стримно йшов уперед. У цьому бою Ремісевич і його екіпаж знищили понад роту фашистів.

Воювати тут доводилося за найскладніших умов: го-ри, піски, глибокі яруги. Не-зважаючи на це, вміло ма-невруючи на полі бою, екі-паж лейтенанта Алаликіна пробивав собі шлях уперед через трупи ворожих солда-тів та офіцерів, сіючи жах серед фашистів. Відважний екіпаж знищив мінометну батарею, два кулемети та близько 700 гітлерівців.

Білці мотострілецького підрозділу, яким команду-вав Георгій Максимов, стрі-ляючи скаженим натиском фашистів, підпускали їх на 20—30 метрів до своїх по-зицій і сотнями розстрілю-вали впритул. Коли ворого-ві вдалося досягти наших окопів, з гранатою в руці

підвівся комсорг роти авто-матників Дюмін із заклич-кою «За наш Дніпро, за рід-ну Україну — вперед!» ки-нувся на ворога. Гвардійці відбили й цю атаку ворога.

Десять разів протягом од-ного дня фашисти атакува-ли на правому березі Дні-пра підрозділ Василя Пота-пова. Та гвардійці стійко втримували свої позиції і не відступили ні на крок. У цьому бою танкісти знищи-ли два ворожих «фердинан-ди», 12 гармат, 25 кулеметів, 6 мінометних батарей та понад 600 гітлерівців.

Помножила свою славу та бойовий рахунок артиле-рійська обслуга Івана Фед-ченка. На шти його гарма-ти з'явилася цифра 9. Де-в'ять знищених ворожих танків! За цей подвиг стар-шому сержантові Івану Федченку було присвоєно звання Героя Радянського Союзу. Такими ж високими нагородами були відзначе-ні у дні битви за Дніпро подвиги гвардійців: коман-дира танкового підрозділу Василя Потапова, команди-ра мотострілецького підроз-ділу Георгія Максимова,

командира батареї проти-танкових гармат Сергія Су-ворова, командира танкової роти Миколу Козловського, старшину Василя Ушакова та червоноармієця Василя Тюріна.

Ми не лише втримали Дніпровський плацдарм, але й розширили його, звіль-нивши в наступні дні насе-лені пункти Київської об-ласті Ходорів і Великий Букрин. Увесь вересень і жовтень вели важкі бої з фашистами, що намагалися заволодіти цим плацдармом.

А на світанку 6 листопа-да війська фронту сміливим обхідним маневром оволоді-ли столицею Радянської Ук-раїни — містом Києвом. У що блискучу перемогу вкла-ли свою долю ратної праці й воїни нашого гвардійсько-го корпусу, що билися на березі Дніпра, на близьких підступах до Києва, зв'язу-ючи та відволікаючи великі сили ворога.

Та фашисти ще загрожу-вали столиці України. Роз-громлені в боях під Киє-вом, вигнані з Коростиньва та Житомира, вони послі-хом перегруповували свої по-шарпані дивізії, приводили

їх до порядку, поповнювали маршовими ротами і з ходу кидали в бій. Ворог здійсню-вав відчайдушні контратаки і на окремих ділянках знову перейшов у наступ. Удруге був захоплений ними Жито-мир. Війська фронту відби-вали атаки великих сил пі-хоти і танків ворога, що всередині листопада переї-зали шосейну магістраль Київ — Житомир.

Наш корпус у той час було виведено на форму-вання, та оскільки загроза Києву посилювалася, ми зно-ву вступили в бій. У цьому районі танкісти корпусу 18 листопада взяли на себе удар 35 танків та самохід-них гармат. Сім діб ми від-бивали навалні спроби гіт-лерівців прорватися до Киє-ва. За цей час упертих бо-їв наші танкісти підбили і знищили десятки ворожих машин, багато протитанко-вих гармат і мінометів та кілька сот фашистів. Тан-ковий підрозділ корпусу у взаємодії з іншими части-нами відстояли Київ. Захис-тили місто, завойоване до-рогою ціною.

М. БІЛОКОНЬ.

НА ЗАСЛУЖЕНИЙ ВІДПОЧИНОК — З ПОЧЕСТЯМИ

Майже чверть віку працювала перекладачем у компактній групі Запорізького автозаводу «Комунар» Марія Артемівна Ротто. Не шкодувала сумлінна трудівниця ні сил, ні часу для глухих виробничників, її скромна частка праці влилася у трудові успіхи компактної групи, всього колективу підприємства.

Багато добрих справ на рахунок Марії Артемівни за час роботи на «Комунарі». Завдяки її постійній турботі поліпшились умови праці і відпочинку нечуючих, їх побут. Щирий друг і порадишник, вона завжди приходила на допомогу глухим, ніколи не залишала їх у скрутну хвилину. Днями колектив компакт-

ної групи і представники громадських організацій автозаводу проводжали Марію Артемівну Ротто на заслужений відпочинок. Багато вдячних слів і ширих похвал прозвучало на адресу цієї привітної і роботящої жінки, яка стільки сердечного тепла і енергії віддала справі служіння людям з вадами слуху. В

уроцистій обстановці в Запорізькому обласному будинку культури Марію Артемівну було нагороджено медаллю «Ветеран праці», Грамотою дирекції заводу, листом-подякою облвідділу УТОГ, їй подарували багато яскравих красивих квітів.

С. МАРЧЕНКО.

НА ДОПОМОГУ ГРОМАДСЬКОМУ КОРЕСПОНДЕНТОВІ

СКЛАДОВІ ДІЄВОСТІ І ЕФЕКТИВНОСТІ

Чи замислювались ви над тим, для чого людина звертається до газети і прагне надрукуватися на її сторінках? Очевидно, для того, щоб привернути увагу читачів до порушених питань і активно вплинути на стан справ. Отже, вже самою публікацією громадський кореспондент здійснює акцію дієвості. Але це лише початок справи. Можна опублікувати матеріал, але минає час, і стане ясно, що автор замітки не досяг поставленої мети. Що ж треба зробити, щоб слово громадського кореспондента, видрукуване в газеті, виявило свою дієвість і ефективність, принесло користь справі?

Насамперед, не обмежуватись публікацією. Якщо матеріал побудований на позитивних прикладах і фактах, треба простежити, як підтримується на місцях передовий досвід, які висновки зроблять товариші з викладеного, що нового внесуть у справу. З цього приводу громадський кореспондент може взяти інтерв'ю у керівника підприємства або установи, організувати його виступ або запросити зацікавлених людей прокоментувати викладене на сторінках газети. Активіст друкованого органу повинен виявити тут свої організаторські здібності і наполегливість у досягненні мети, внаслідок чого газета має одержати потрібний матеріал, який допоміг би проінформувати читачів про дієвість своїх виступів.

Надзвичайно важливо використовувати активні форми підвищення дієвості виступів газети. Наприклад, останнім часом практикується проведення зборів читачів на місцях, в установах або на підприємствах, з обговоренням листів читачів або цікавих і змістовних матеріалів, надрукованих на сторінках газети. Обмін думками на таких зборах завершується прийняттям конкретних пропозицій і розробкою заходів, що

свідчать про належну реакцію читачів і вплив газетного виступу на стан справ у колективі. Причому, не обов'язково збирати для зборів весь колектив підприємства або установи, доцільно обмежитись якоюсь однією ділянкою роботи, наприклад, тваринницькою фермою або цехом.

Особливої уваги заслуговують критичні матеріали газети, що належать перу громадських кореспондентів або працівників редакції. Кожен критичний виступ повинен бути під неослабним контролем громадського кореспондента. Для нього повинно стати правилом доводити справу до кінця. Наголосуємо на цьому тому, що у нас, як про це йшлося на червневому (1983 р.) Пленумі Центрального Комітету КПРС, ще не перевелись любителі відписок, окозамилювання, затискувачі критики, ще мають місце факти переслідування активістів преси. З такими ганебними явищами пора вже кінчати. І активними борцями тут мають бути насамперед самі громадські кореспонденти. Але ж для їх творчої і організаторської діяльності завжди були характерні висока громадянська активність, непримиренність до недоліків, наступальна позиція проти усього того, що заважає нам рухатись уперед. Самому ж громадському кореспонденту немає чого боятися таких гострих виступів, на його сторожі стоять радянські закони.

Взагалі, громадський кореспондент не може проходити осторонь важливих питань, які порушує газета й у інших своїх виступах. За-

початкувала, наприклад, газета розмову про ефективність ідеологічної роботи серед нечуючих, закликала читачів взяти в ній участь, — спробуй організувати відгуки і сам включайся в обмін думками, посилаючись на досвід свого колективу. Громадський кореспондент, — представник редакції на підприємстві або в установі, на нього вона покладається як на свого власного позаштатного співробітника, надає йому певні права і обов'язки, про які вже йшлося у попередніх бесідах. Якщо газета місяцями не пише про колектив, у якому він працює, то це повинно викликати у нього почуття занепокоєності. В той же час, якщо активіст преси тривалий час не береться за перо і не надсилає до редакції своїх дописів, він ставить себе і редакцію у незручне становище.

У наш стрімкий і бурхливий час діяльності засобів масової інформації і пропаганди немислима без активної участі громадських кореспондентів, які наслідують і продовжують кращі традиції робітничого руху в нашій країні, закладені В. І. Леніном. Величчю завдання комуністичного будівництва вимагають активізації їх творчих і організаторських зусиль з тим, щоб кожне слово газети несло в собі заряд дієвості і ефективності. Отже, і рості, і діяти робітничого руху в нашій країні. До цього закликає нас червневий Пленум Центрального Комітету КПРС. Цього вимагає саме життя.

Гр. ВАРТАНОВ.

ВІД РЕДАКЦІЇ: На цьому ми завершуємо публікацію бесід з нашими читачами і громадськими кореспондентами. Сподіваємось, що вони сприятимуть активізації вашої участі у газеті. На зміцнення зв'язків газети з читачами спрямовує нас і червневий (1983 р.) Пленум Центрального Комітету КПРС.

Присмо повідомити, чи задовольнили вас наші бесіди, висловити побажання щодо дальшої потреби у таких матеріалах, якими ви хотіли б їх бачити на сторінках «Нашого життя».

Чекаємо ваших листів!

ЧИТАЧ ЗАПИТУЄ — ГАЗЕТА ВІДПОВІДАЄ

ЯКЩО ЗАХВОРІВ ХТОСЬ З РОДИНИ

У яких випадках видається допомога при хворобі члена сім'ї?

В. КРАВЧЕНКО.
м. Дрогобич
Львівської області.

Якщо захворів член сім'ї працівника, лікарняний листок йому видають тоді, коли відсутність догляду загрожує небезпекою для життя і здоров'я хворого і при умові, що його не можна влаштувати в лікарню і немає іншого члена сім'ї, який міг би доглядати його.

При захворюванні дитини до двох років лікарняний листок матері видається незалежно від наявності інших членів сім'ї.

Як правило, лікарняний листок по догляду за хворим членом сім'ї видається на строк до трьох днів, а по догляду за хворою дитиною, що не досягла 14 років, не більш як на 7 календарних днів. Одинокі матері, вдови і розлучені жінки можуть одержувати лікарняний листок по догляду хворої дитини, яка не досягла семи років, на строк до десяти календарних днів.

Якщо хвора дитина влаштована у стаціонар і лікарі вважають за потрібне, щоб разом з нею була мати, лікарняний листок видається їй на весь час перебування в лікарні.

Л. ШЛЬОНОВ,
юрист.

П'ятеро братів — білих боровиків...

Фотоетюд А. МОРГУНА.

ФУТБОЛ

НАПЕРЕДОДНІ ЗМАГАНЬ

Швидко промайнуло літо. Футболісти Київського облвідділу УТОГ провели його в напружених поєдинках. А на початку серпня розпочалась підготовка до другого кола першості міста Києва.

Відзначимо, що перемога над «Динамо» з рахунком 1:0 дещо поліпшила становище колективу в підсумковій таблиці змагань команд колективів фізкультури за перше коло. Нечуючі футболісти послали п'яте місце з десяти команд. А якщо зважити на те, що розрив між третім і п'ятим місцем становить лише три очки, то цілком реальним видається завдання боротися за третє-четверте місце. Для досягнення поставленої мети сьогодні команда зробила тренування максимально інтенсивними, тим більше, що попереду не менш важливий іспит — відстояти звання чемпіонів УТОГ.

Тренування чергувались з іграми спартакіади Київської міськради профспілок. Перемігши в трьох зустрічах команди «Будівельник», «Локомотив», «Учитель», нечуючі футболісти

вийшли у фінал, де на них чекають зустрічі з сильними суперниками, серед яких і «давній знайомі» — «Схід» і «Більшовик».

Вдало розпочала команда ігри другого кола. Перша зустріч закінчилася перемогою нечуючих спортсменів 4:2. Тепер у першості міста Києва для команди настає перерва, під час якої у Запоріжжі відбудеться першість республіки, а згодом у Москві — першість СРСР.

Нещодавно у Києві завершився учбово-тренувальний збір головної команди України. На жаль, не вдалося здійснити усе заплановане. Вкотре Львівська, Одеська, Кримська і Дніпропетровська облспортфедерації не відрядили своїх спортсменів. Зрозуміло, що це послаблює колектив, порушує тренерські задуми. Давно вже настав час суворо спитати з тих, хто нехтує інтересами збірної команди УТОГ.

В. КУЛІБАБЕНКО,
ст. тренер збірної команди УТОГ з футболу.

ПЛАВАННЯ

НА ГОЛУБИХ ДОРІЖКАХ

У плавальному басейні середньої дитячої юнацької спортивної школи № 2 відбулись змагання на першості Херсонської спецшколи-інтернату для глухих дітей з плавання, в яких взяли участь учні I—XII класів. Всього на водних доріжках помірялись силами 72 учасники, котрі виборювали звання чемпіонів у трьох вікових групах.

Серед дівчат 4—8 класів на дистанції 50 метрів з часом 56,0 секунди перемогла Галя Цаларунча, друге і третє місце відповідно посіли Тая Половинко і Люда Антоненко.

У хлопців на цій же дистанції першість виборов восьмикласник Януш Смаїлов. Його час — 39 секунд. Лише на 2,5 секунди відстав від переможця Юрій Станішевський з 5-го класу. Третім фінішував Сашко Лежень з 7-го класу.

З великим нетерпінням чекали на запливи старшокласників на дистанції 100 метрів. Тут, як і очікувалось, поза конкурентів був випускник школи Єгор Гогун — 1 хвилина 0,7 секунди. Другим фінішував дев'ятикласник Олег Лобода, третім — Андрій Городилов.

У дівчат на цій же дистанції перемогла Лариса Федорова. Учні початкових класів змагались на дистанції 25 метрів. Тут всі учасники запливу подолали дистанцію без урахування часу.

Так змістовно, в напруженій спортивній боротьбі завершився перший старт у нинішньому навчальному році. Попереду на школярів чекають нові змагання.

М. МАЗУР,
вчитель Херсонської спецшколи-інтернату для глухих дітей.

Редактор П. БУЛАТОВ

ДО ВІДОМА КІНОГЛЯДАЧІВ

Головне Управління кінофікації і кінопрокату Держкіно УРСР повідомляє, що в жовтні-листопаді-грудні 1983 року для глухих і слаббачучих глядачів будуть випущені такі художні фільми з субтитрами:

- «Йшов четвертий рік війни», кіностудія ім. Горького, кольоровий, широкоекранний;
- «Дамське танго», кіностудія ім. Горького, кольоровий, кашіруваний;
- «Вітя Глушаков — друг апачів», «Мосфільм», кольоровий, широкоекранний;
- «Два розділи з сімейної хроніки», «Мосфільм», кольоровий, широкоекранний;
- «Якщо ворог не здається», кіностудія ім. Горького, кольоровий, широкоекранний;
- «Непереможний», кіностудія ім. Горького, кольоровий, широкоекранний;
- «3 життя начальника карного розшуку», кіностудія ім. Горького, кольоровий, широкоекранний;
- «Ганна Павлова», «Мосфільм», кольоровий, широкоекранний, дві серії;
- «Кукарача», «Грузія-фільм», кольоровий;
- «Шкатулка з фортеці», «Азербайджанфільм», кольоровий, широкоекранний;
- «Поїзд на Кралево», Югославія, чорно-білий;
- «Трое на шосе», «Мосфільм», кольоровий, кашіруваний;
- «Строк давності», «Мосфільм», кольоровий, широкоекранний;
- «Така жорстка гра хокей», «Мосфільм», кольоровий, широкоекранний;
- «День командира дивізії», кіностудія ім. Горького, кольоровий, широкоекранний;
- «Без особливого ризику», кіностудія ім. Горького, кольоровий, кашіруваний;
- «Іспит на безсмертя», кіностудія ім. Горького, кольоровий, широкоекранний;
- «Нижній вік», кіностудія ім. Горького, кольоровий, широкоекранний.